

Проповед 289

Исус променя всичко

Прочит: Исаия 35

Скъпи братя и сестри,

Рождество приближава, с всеки изминат ден ние се приближаваме все повече до него. Как се приготвяме за Рождество? Понякога не се приготвяме въобще. Толкова сме заети с ежедневните си задължения и с всички онези неща, с които този свят ни занимава, че не ни остава време да вникнем в истинския смисъл на Рождество. Да откриеш смисъла на Рождество означава да разбереш Кой е Исус Христос за теб. Кой е Исус Христос? Ако успеете да си отговорите на този въпрос, със сигурност ще можете да имате едно по-добро и благословено Рождество. Кой е за вас Исус Христос? Съзнавате ли какво е направил за вас? Веднъж попитали Мартин Лутер: Какво е Бог? Той отговорил: *“Бог е Този, от Когото очаквате и получавате всичко добро и при Когото търсите убежище при всяка нужда. Да имаш Бог не е нищо друго, освен сърдечна вяра и упование в Него. Само начинът, по-който Го нося в сърцето си и уповавам на Него, определя дали имам Бог или идол. Ако твоята вяра е истинска и праведна, ти имаш действителен Бог. Но ако упованието ти е фалшиво и неистинско, действителният (реалният) Бог не е тук, тъй като вярата и Бог вървят ръка за ръка. Този, на Когото принадлежи твоето сърце и Комуто уповаваш е наистина твоят Бог.”* Ако си отговорите на въпроса кой е Бог и кой е Исус Христос, ще можете да разберете истинския смисъл на Рождество Христово. Известният проповедник Вилхелм Буш разказва как, когато по времето на национал-социализма бил в затвора, преживял нещо необикновено. *Една вечер докарали голям транспорт с хора. Една част от тях били криминални, но друга част били невинни хора евреи или политически затворници. Всички като че ли били обхванати от отчаяние. Една цяла сграда, пълна с хора, пълни с отчаяние, както разказва сам Вилхелм Буш. Всички крещели и плачели, пазачите се изнервили, започнали да стрелят във въздуха, като че ли само след миг щяло да се случи нещо лошо. Вилхелм Буш стоял и си мислел: “Това място е ужасно, сигурно така ще е в пъкъла.” Трудно е да се изтърпи такова и положение. Изведнъж му хрумнало: „Чакай малко, Исус е тук! Та той е тук!” И тогава съвсем тихо в килията си казал: “Исусе, Исусе, Исусе!” След три минути настанала абсолютна тишина. Той Го извикал. Никой човек не можел да чуе това което казал, но Исус го чул и демоните избягали. Тогава запял с пълно гърло - нещо, което било абсолютно забранено, - песента: Исусе, моя радост, моя сърдечна почивка, моя красота! Колко тъжно е сърцето ми и как жадувам за Теб!” Всички затворници чували тази песен, всички пазачи, но никой не казал нито дума. “Бурите ще бушуват, светът ще се тресе, но Исусе, Ти ще стоиш до мен.” Приятели, казва Вилхелм Буш, там усетих какво означава да имаш жив Спасител! Пак Вилхелм Буш отговаря на подхвърлянето, че пастирите плашат хората само със смъртта, като казва: “Със смъртта няма защо да плашим хората, от нея и без това всички се страхуваме. Прекрасно е обаче на прага на смъртта да можеш да държиш ръката на Спасителя. Или прекрасно е да имаш Спасител в живота, който живеем. В живот или смърт е добре да имаме Спасител.” Пророк Исаия говори точно затова – говори за един живот, в който без Спасител, без надежда,*

не може да се живее; животът без Исус е ужасен. Така е и с Рождество – Рождество без Спасителя се превръща просто в един празник на корема и пазаруването. Естествено е, че Исаия пише за една ситуация, която е отдалечена на около 2700 години от нас; думите, които откриваме, обаче, са необичайно актуални за хората от нашето време, това е текст, който може да подготви сърцата ни за раждането на Спасителя, за Рождество.

1. Нуждата е пред очите ни. Първо, нека се опитаме да вникнем в ситуацията, в която се намира народът на Израел. Исаия описва ситуация, в която никой от нас не би искал да се намира: Описва едно **“пусто и безводно място, пустиня.”** Говори за **“немощни ръце, отслабнали колене, уплашено сърце, слепи, глухи, куци, неми”**. Място, на което никой не би искал да живее, недъзи, които никой не би искал да има. Исаия описва място, на което човек е безпомощен, условия, при които никой не би могъл да оцелее без външна помощ. Исаия описва страхове, с които никой не би искал да живее, страхове, които са толкова големи, че ръцете стават немощни, краката не могат да удържат тялото, сърцето е уплашено. Исаия описва недъзи, които са свързани главно с възприятията и възможностите за придвижване – хора, които не виждат и не чуват, хора, които не могат да се придвижват ефективно или пък не могат да се изразяват. Ако се замислите, ще установите актуалността на това пророчество – това са болестите на нашето време – безпътницата – хората се чувстват като в пустиня в този свят. Често срещам хора, които ми казват – Не виждам смисъл да живея, животът ми е пустиня. Много от хората на могат да намерят смисъл в живота си. *Веднъж един свещеник попитал група студенти: Какъв е смисълът на живота? За какво живеете? Тъй като разговорът се водил по време на Третия райх, един станал и казал: Аз живея за да изпълнявам дълга си към народа. Това е като лист и дърво. Отделният лист не означава нищо, дървото е всичко. Аз съм тук заради своя народ!*“ На това свещеникът отговорил: „Добре, но за какво е дървото? За какво е народът?“ *Настанала тишина. Той не успял да отговори. Разбирате ли, с това не е бил даден отговор на поставения въпрос. „И тъй, какъв е смисълът на живота? Защо живеем?” Един станал и заявил гордо: „Аз произлизам от стар благороднически род. Мога да проследя предците си до 16 поколения назад. Дълго родословно дърво! Не е ли съдържанието и задачата на живота ми да продължа достойно тази поредица?” На това свещеникът казал: „Човече! Ако не се знае за какво са живели тези 16 поколения, тогава не си струва към тях да се прибави и едно 17-то!” Тогава един от студентите заявил: „Вижте, аз искам да стана лекар. И ако мога да спасявам човешки живот, това не е ли един красив смисъл на живота?” Тогава свещеникът отвърнал;: „Добре, но ако не знаете за какво живее човекът, няма никакъв смисъл да му спасявате живота. По-добре му сложете една инжекция, за да умре. Моля, разберете ме правилно: аз ни най-малко не твърдя, че на хората трябва да се прави инжекция за умъртвяване. Аз имам предвид, че това все пак не е окончателният отговор на нашия въпрос за смисъла на живота.”* Има толкова много повърхностни и прибързани отговори, но всъщност малко хора са в състояние да кажат за какво живеят. В един вестник било написано на един некролог *„Само труд беше твоят живот. Ти не помисли никога за себе си, стремеше се да работиш за близките си и това бе най-висшият ти дълг.“* Това прилича повече на некролог на товарно животно. Един човек не може да идва на този свят, за да постига нещо. Не, това също не е смисълът на нашия живот. Когато човек не може да намери смисъл на живота си, неминуемо стига до пустинята на разочарованието и не вижда как може да продължи нататък. Животът в този свят без Бога е пустиня. Когато човек живее без Бога, тогава ръцете му стават немощни, колената му отслабват, сърце му се страхува. Тогава човек живее в заслепение и глухота, осакатен и ням. Човек не е създаден, за да живее сам, следвайки псевдоцели. Един от периодите в живота ми, в които ми беше трудно, беше времето на социалистическите бригади или времето в казармата. Може да прекараме цял следобед да ви разказвам за всички онези безсмислени неща, които правехме – работата в консервните комбинати, където работехме и съсипвахме много повече материал, отколкото вкарвахме в бурканите, просто защото така беше организирана работата. Или времето в казармата, където боядисвахме бордюри с материал, който може да бъде отмит от следващия дъжд, или скубехме трева с ръце при наличието на добри инструменти. Тази работа е безсмислена. Така се чувстват и хората от този свят. Много работата, която не насища душата, многото ангажименти, които

не хранят сърцето. Бог не ни е създал за това и докато сме отделени от Създателя, докато не намерим път до Бога, докато не Го допуснем в сърцето си, този свят ще е пустиня. Това се опитва да каже и пророкът на хората около себе си, опитва се да го каже и на нас. Хората остават слепи и се опитват да отговорят на въпроси, които въобще не са важни по отношение на този живот или на бъдещето ни във вечността. *Веднъж попитали Мартин Лутер: Добре де, като знаеш толкова много, кажи ни какво е правил Бог, преди Сътворението? Лутер отговорил: “Това е ясно, Бог е седял в една гора и е дялал пръчки, с които да бие тези, които задават глупави въпроси.”* Това е шега, но е типично за нас, хората. Ние задаваме много глупави въпроси и отбягваме да схванем смисъла на живота, който Бог се опитва да ни разкрие всеки ден. Кой може да ни избави от пустинята на този живот, да ни отговори на въпроса: „Защо живеем?“ Науката ли, или Църквата, или свещеникът, или философите? Никой не може да ни даде отговор на въпроса защо живеем. Само Един може да ни каже защо живеем, а именно Онзи, който ни е призовал да живеем в този свят, Този който ни е създал – това може да го направи само Бог!

2. Да очакваме, да бъдем търпеливи, да очакваме Този, Който трябва да дойде. Осъзнавайки безнадеждната ситуация на Израел тогава и на хората днес, Исаия пише: **“Пустото и безводното място ще се развеселят и пустинята ще се зарадва и ще цъфне като крем... Укрепете немощните ръце и закрепете отслабналите колене. Кажете на онези, които са с уплашено сърце: Бъдете твърди! Не бойте се! Ето вашия Бог! Възмездието ще дойде с Божия отплата; Той ще дойде и ще ви избави. Тогава очите на слепите ще се отворят и ушите на глухите ще се отпушат, тогава куцията ще скача като елен и езикът на немия ще пее; защото в пустата земя ще избликнат води и потоци - в пустинята. Нажеженият пясък ще стане езеро, а жадната земя - водни извори; в заселището, където лежах чакалите, ще има зеленина с тръстика и рогоз.** Когато Този, Който има да идва, дойде, тогава всичко ще се промени. Исаия иска да насърчи народа и в нашият свят - този свят на слабост и провал, свят на депресии и безпътица ще се изпълни със смисъл. Животът в този свят може да добие смисъл само чрез делото на Исус Христос на кръста. Това е, което казва и пророк Исаия – чакайте Господа, защото Той ще промени всичко. Бог изпраща Своя Син, за да промени ситуацията, в която живеем, за да покаже път в безпътицата, за да нахрани гладните ни души, за да укрепи отслабналите ни колене, за да подсили немощните ни ръце, за да даде смисъл на този живот. Пророк Захария, казва в 9, 9: **“Радвай се много, Сионова дъще; възклищавай, Йерусалимска дъще; ето, твоят цар иде при тебе; Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел. Да! На осле, рожба на ослица.”** Това е едно друго пророчество, дадено много преди идването на Исус – Бог може да промени безнадеждната ни ситуация, Той може да ни спаси от който и да е порок, от която и да е пустиня. Затова пророк Исаия ни съветва – възложете всичките си надежди на него, чакайте Господа (Псалм 37, 5, 6, 34). **“Предай на Господа пътя си; и уповавай на Него и Той ще извърши очакването ти; и ще направи да се яви правдата ти като светлината и съдът ти като пладнe. Облегни се на Господа и чакай Него; не се раздражай поради този човек, който успява в пътя си, като извършва подлостии... Чакай Господа и пази Неговия път, и Той ще те издигне, за да наследии земята; когато бъдат изтребени нечестивите, ти ще видиш това.”** Бог може да те спаси, надявай се на Него. *Имало един мисионер в Берлин. Той се грижел за един човек, който бил голям пияница. Този порок е чудовищен. Един ден той чува, че човекът страшно се е напил – изпочупил мебелите, пребил жена си. И следобед отива в дома му. Заварва го, седнал в кухнята, да пие кафе. До него седи петгодишният му син. Мисионерът го поздравява приятелски и казва: „Пак ли се натряска?“ Тогава човекът само изскързва със зъби и скача. Без да каже нито дума, влиза в килера и донася едно въже за пране. И пак без да каже нито дума, започва да връзва сина си за стола. Мисионерът си мисли: „Какво ли ще става тук? Пиян ли е още?“ Но оставя човека да продължи. Той завързва малкия за стола и накрая затяга възела. После му изревава: „Стани!“ Малкият започва да плаче и вика: „Не мога!“ И тогава пияницата със сърцераздирателен израз на лицето се обръща към мисионера и казва само: „Ето виждате ли? Не мога! Същото е и с мен.“ Това е покъртително: „Не мога!“ Тогава мисионерът бръква в джоба си, изважда джобното си ножче и без да мисли за*

цетите, които нанася, прерязва хубавото въже за пране. После спокойно казва на момчето: „Стани!“ Малкият става, а мисионерът се обръща към пияницата: „Ето виж!“ „Да, ама срязахте въжето!“ Тогава мисионерът казва: „Има Един, Който е дошъл и Който прерязва примките, с които сме вързани – Исус!“ Ние трябва да очакваме Господа, ние трябва да се надяваме на Спасителя, Той е Този, Който може да разкъса връзките на този свят и да ни освободи.

3. Бог прави път и носи мир. И все пак, защо идва Бог? В края на пророчеството си Исая ни отговаря на този въпрос: **“И там ще има друм и път, който ще се нарече път на светостта; нечистият няма да мине през него, а ще бъде само за тях; пътниците - дори и глупавите - няма да се заблуждават по него. Лъв няма да има там, нито ще се качи по него хищен звяр; такъв няма да има там; а изкупените ще ходят по него.”** Бог идва, за да направи път. Пътят, който сатана се старае да затвори чрез греха, е свободен. Бог се жертва на Голгота, за да освободи пътя, за да направи възможен нашия достъп до Небето. Бог ни дава чрез Исус Христос този шанс. Когато Спасителят се намеси, картината се променя радикално **“Изкупените от Господа ще се върнат и ще дойдат с възклициание в Сион; вечно веселие ще бъде на главата им; ще придобият радост и веселие; а скръб и въздишка ще се отдалечат.”** Колко различно изглежда всичко сега, пътят е свободен, няма опасности, всяка пречка е премахната. Няма никакво значение дали си слаб или силен, важно е да приемеш поканата на Спасителя и да вървиш след Него. Бог ще се погрижи за всичко останало. Единственото, което се иска от нас, е да приемем поканата, да вземем ръката на Спасителя, Той ще ни заведе на сигурно място. Исус Христос казва: **“Аз съм Пътят, и Истината, и Животът.”** Той е единственият път, Той е нашият мир в този неспокоен свят, Той носи надежда и дава нов смисъл на живота на човека.

4. Преживейте отново идването на Спасителя. Хубаво е в тези дни преди Рождество да се опитаме да вникнем в смисъла на този празник, да се опитаме отново да преживеем идването на Спасителя. Намерете време да мислите и да се молите за това. Никой няма да ни даде време. Този свят е под властта на дявола и девизът му е: Бързай, бързай, бързай! Ние работим много по-малко от хората преди нас, имаме хиляди улеснения в ежедневието и въпреки това сме съсипани от бързане. Нямаме време за нищо. Има обаче Един, Който има време за всеки човек: и това е Исус Христос, нашият Бог! Помислете в какво време живеем ние - жените се оплакват: „Мъжът ми никога няма време за мен!“ Мъжете пък се оплакват: „Жена ми никога няма време за мен!“ Родителите казват: „Децата никога нямат време за нас!“ Децата се оплакват: „Родителите ни никога нямат време за нас!“ Важно е да осъзнаем: даже и целият свят да няма време за нас, Исус Христос има време! Той има време за нас! Замислете се и ще видите, че е така. *Един вярващ човек имал големи проблеми и, без да забележи, бил изцяло въввлечен в конфликтите. Станал така потиснат, че жена му казала: „Станал си непоносим, но аз мога да те разбера.“ Тогава той се изчервил и избягал в гората. В тишината си поговорил със своя Спасител: „Господи Исусе, искам да Ти обясня цялото положение“ – и Му разказал всичко. Исус не бързал, така че човекът можал да Му обясни всичко подробно. Неусетно, като в един миг, изминали два часа. И тогава отворил Новия си Завет – и там всяка дума била като отговор, който Бог давал лично на него! Колко радостен бил, когато си отишъл у дома! Бил открил нещо съвсем ново: Исус има време за мен!* Исус има време за нас, Той няма да ни остави, затова отделете си време за общуване с Него. В забързаното време на този свят можете да направите това важно откритие – Творецът на цялата вселена има време за мен. Отворете сърцето си за Него, отделете Му време, бъдете готови да Го слушате и тогава, сигурен съм, ще преживеете едно различно Рождество.

Сред шума и безпътницата на този свят, Бог е приготвил път за нас. Бог иска да ни даде шанса да се избавим от оковите на този свят и от оковите на греха. Исус дойде на този свят заради това. Той е единственият ни шанс. Време е да го разберем и да Му се доверим. Исус Христос е единственият път и единствената надежда в този свят. Нека да намерим време да помислим за това, време да подготвим сърцата си за Рождество – нещо, към което още пророк Исая, преди 2700 години, ни призова. Отворете сърцата си за Бога. Амин.